

foreliggende Forslag. Det er kun for i al Almindelighed at udtale, at mit Standpunkt overfor en Reform af Toldloven er nu det samme, som det har været tidligere. Jeg tror ikke, at det vil være nyttigt at komme ind paa en Undersøgelse af, hvem det skyldes, at vi endnu ikke ere komne til at gennemføre en Toldrevision. Naar imidlertid den ærede Indbringer af Forslaget udtalte, at en Forhandling om en Toldrevision havde været afvist af Regjeringen, saa maa jeg benægte dette. Jeg har altid været villig til at drøfte Muligheder paa dette Omraade, og jeg tror endog, at det maa siges, at der fra min Side er lagt betydeligt Arbejde i denne Sag; men hvad jeg ganske vist altid har udtalt, og som jeg skal gjentage her, er, at jeg ikke kan gaa ind paa nogen Toldrevision, der vil berøve Statskassen betydelige Indtægter, 2, 4, 6 eller 7 Millioner Kroner. Naar et saadant Forslag bringes frem uden at staa i Forbindelse med Kompensationsforslag, kan jeg forhandle Enkeltighederne deri, men det er med fuld Bevidsthed om, at noget Resultat kommer der ikke ud deraf. Den ærede Indbringer udtalte for sit Vedkommende, at han kunde tænke sig Kompensationer der og der. Men det er ikke tilstrækkeligt for en Finansminister at faae Udbytte til en Kompensation. For at en Finansminister skal kunne gaa ind paa at opgave betydelige Statsindtægter, er det virkelige Kompensationer, han maa forlange, og ikke Udbytte til, at man om 5 Aar eller, naar man en Gang kan blive saaledes til Sind, vil give ham Kompensation. Det er det Standpunkt, som jeg tidligere har indtaget, og det er det Standpunkt, som jeg selvfølgelig med endnu større Bestemthed indtager nu, efter at Statens Indtægter ere i saa høi Grad formindskede. — Maa jeg endnu gjøre den Bemærkning til det ærede Medlem, at jeg er ganske enig med ham i et Udtryk, som han brugte i sin Tale før, da han beklagede, at der nu ikke var saa lang Tid i denne Samling, til at behandle hans Forslag, som den Gang han anmeldte det. Han brugte nemlig det Udtryk, denne uundvige Standsning af Folkethingets Forhandlinger. Dette Udtryk slutter jeg mig ganske til.

Sad: Det ærede Medlem, som har indbragt denne Sag, udtalte i Begyndelsen af sin forøbrigt ikke meget korte Tale, at han mente, at Tidspunktet ikke var heldigt overfor det foreliggende Forslag til en egentlig større Diskussion. Han mente derimod, at Forslaget fornuftigvis burde gaa til Udvalg for der at drøftes videre baade hvad Entelt-

hederne angaar, og hvad det i Forslaget medlagte Princip angaar. Jeg er i saa Henseende fuldstændig enig med den ærede Taler, og jeg skal ogsaa følge denne Anvisning, idet jeg kun skal ledsage hans Udtalelser med nogle faa Bemærkninger, og det saa meget mere, som det jo er fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem udtalte, at det Forslag, som her foreligger for os, er en gammel Beskjend. Det Grundlag, som foreligger for os, og paa hvilket Lovforslaget er bygget, er jo det, som for 6 Aar siden blev indbragt af Regjeringen og senere behandlet af Landstinget og Folkethinget, indtil det endelig blev liggende her, fordi man ikke kunde enes om de til Forslaget knyttede Love, der skulde bringe Erstatning for det store finansielle Tab, her er Tale om for Statskassen. Det er altsaa en gammel Beskjend, og der er derfor ingen Grund til særlig at gaa ind paa de Principer, der ligge i det. Der er en yderligere Vanskelighed ved i Dieblisset at komme dybt ind paa Forslaget, og det er den, at det, som den ærede Medlem udtalte ved Indbringelsen, kun er formelt. Hvis jeg opfattede dette Udtryk paa rette Maade, maatte Meningen være den, at Flertallet ikke betragter Forslaget som et, det havde tilegnet sig paa den Maade, at det vilde siges, at det, der staar i Forslaget egentlig var det bedste ny Toldreformforslag, men kun betragter Forslaget som en Anledning til at faae Sagen sat under Drøftelse i Rigsdagen. Er denne min Opfattelse rigtig, er der endnu mindre Anledning til at gaa dybt ind paa det foreliggende Forslag; thi da foreligger der ikke i Dieblisset Noget, som kan kaldes et egentlig praktisk Grundlag. Der er derimod en Ting, som den ærede Taler pointerede, og som jeg tror at maatte berøre, uagtet den høitæredede Finansminister allerede har udtalt sig derom. Det er dette, at Lovforslaget vilde bringe en Indtægtsnedgang af $3\frac{1}{2}$ Millioner Kr., at Finansministeren havde afvist en Forhandling med Folkethinget om denne Sag, og endelig som det Sidste, at den ærede Taler ikke vilde indlade sig paa noget som helst Kompensationsforslag. I den Anledning skal jeg udtale, at jeg ikke kan forstaa, at Regjeringen skulde kunne siges at have afvist denne Sag, Regjeringen, som i sin Tid har indbragt og gennemført Forslaget i Landstinget, og ogsaa her i Folkethinget baade i selve Salen og i Udvalget, hvor vi begge To jo have haft Sæde, altid har forhandlet et hvilket som helst Forslag, der er kommet frem. Hvad Regjeringen har afvist, det er dette, at Forslaget skulde gennemføres paa en saadan Maade, at det bragte en absolut meget betydelig Nedgang i Stats-